

májový večer v rozředěné, sladké a karamelkové podobě, a usmířen se světem i se svým protikladem stojí v otevřeném okně Schönnbrunn, v tomto okamžiku je ho vidět na celém světě, na všech obzorech, pod nimiž na čistých prostranstvích náměstí, vroubených mlčícím davem, běží růžoví závodníci, je ho vidět jako obrovskou c. k. apoteózu na pozadí oblak, opřené rukama v rukavičkách o balustrádu okna, v tyrkysově modrém kabátě, se stuhou komtura maltéžského řádu – oči zúžené jakoby v úsměvu mezi deltami vrásek, blankytné knoflíky bez dobroty a bez laskavosti. Stojí tak s dozadu přihlazenými, sněhobílými licousy, vyhlíží jako zosobněná dobrota – zahořklý lišák, a z dálky imituje úsměv svým obličejem bez humoru a bez geniality.

XXX

Po dlouhém váhání jsem Rudolfovi vyprávěl, co se v posledních dnech událo. Nemohl jsem déle udržet tajemství, které mě tížilo. Ztemněl ve tváři, vykřikl, vyčítal mi lež, nakonec vybuchl očividnou závistí. Všecko je lež jako věž, volal a pobíhal se zvednutýma rukama. Exteritorialita! Maxmilián! Mexiko! Cha cha! Bavlíkové plantáže! Dost, s tím je konec, ani mu nenapadne půjčovat svůj zásobník známek k takovým ohavnostem. Konec spojenectví. Vypovídá smlouvy. Chytil se v pobouření za vlasy. Byl vyveden z míry, odhodlán ke všemu.

Začal jsem jej uklidňovat a všecko mu vysvětlovat – sám velmi

polekán. Doznal jsem, že celá věc je na první pohled vskutku nepravděpodobná, přímo k nevíře. Já sám – přiznával jsem – nevycházím z překvapení. Žádný div, že on, úplně nepřipravený, nemůže ji hned přijmout. Apeloval jsem na jeho srdce i čest. Cožpak si může vzít na svědomí, že by mi právě teď, kdy celá věc vstupuje do rozhodného stadia, odmítl svou pomoc a svou neúčastí všecko uvedl vniveč? Nakonec jsem se uvolil dokázat mu právě zásobníkem známek, že vše je slovo od slova pravda.

Trochu uchlácholen rozložil album. Nikdy jsem nemluvil s takovou vervou a ohněm, překonával jsem se. Argumentoval jsem známkami, a nejenže jsem odrazil všechny výtky, rozvál všechny pochyby, ale došel jsem k závěrům přímo úžasně objevným, že sám jsem zůstal oslněn perspektivami, které se otvíraly. Rudolf přemožen mlčel, nepadlo už ani slovo o rozvázání spojenectví.

XXXI

Lze považovat za náhodu, že právě v těch dnech přijelo velké divadlo iluzí – nádherné panoptikum a rozbilo svůj stan na náměstí svaté Trojice? Už dávno jsem to předvídal a vítězoslavně jsem to zvěstoval Rudolfovi.

Byl větrný a vyplašený večer. Chystalo se k dešti. Na žlutém a mdlém obzoru se den už připravoval k odjezdu, natahoval v pospěchu nepromokavé šedé plachty nad houfem svých vozů, táhnoucích v řadě k pozdním a chladným zásvětím. Pod tmavnoucí, už